Socialistisk Arbejderavis

– kampagneavis mod ulighed og racisme

[Nummer 363 1. februar, 2018] [Støttepris 20 kr. Pris 10 kr.]

WWW.SOCIALISTER.DK

RACISMEN ER DERES POLITIK

SOLIDARITET ER VORES

Man tager sig til hovedet:

Alka solgt til Tryg

I huj og hast og uden medlemsdebat solgte fagbevægelsen i december forsikringsselskabet Alka for 8,2 mia. kr.

Af Lars Henrik Carlskov

Inkl. dets over 500 ansatte og 380.000 kunder. Men måske er det heller ikke nødvendigt med medlemsdebat, når man som formand for Alkas bestyrelse og HK Kim Simonsen har "kunder" frem for "medlemmer" ("vores rolle i dag [er] ikke at eje det her selskab, men at sørge for, at vores kunder har nogle gode tilbud").

Han forsvarer på bedste solkonge-vis manglende medlemsinddragelse med, at sagen skam har været oppe på et enkelt hovedbestyrelsesmøde.

Alka har ellers tilhørt fagbevægelsen siden 1903 og sikrer den hvert år hundrede millioner af kr. i overskud.

Selvom Alkas kunder er lovet samme vilkår de næste fem år, er det logik for burhøns, at priserne senere sættes i vejret, når et børsnoteret selskab med fokus på aktionærudbytte overtager et firma som Alka med fokus på lave priser. Som samtidig har været med til at holde priserne nede for alle andre forsikringsselskabers kunder ved at lægge markedets bundniveau.

Der er med andre ord tale om en ny Dong-sag i form af socialdemokratisk magtarrogance af den corydon'ske slags. Som ser stort på demokratisk debat til fordel for milliardsalg til rovgriske kapitalister.

Aktivister fra Facebook-siden "Nej til 42 timer - VORES OK20" demonstrerede mod salget foran 3F's hovedkvarter. Og viste dermed endnu engang svælget mellem fagbevægelsens top og bund.

Tak for støtten til Socialistisk Arbejderavis

Tak til alle jer som i 2017 har støttet Socialistisk Arbejderavis. Vi har modtaget godt 12000 kr. Det er vi rigtig glade for. Hvis du hører til dem, som gerne vil støtte, men af forskellige grunde ikke har fået det gjort, så kan du godt nå det endnu.

Indsæt beløbet (alle beløb tæller og det gør tanken også) 5342-0357669 eller MobilePay: 51724786.

Højrefløjen står stærkt i Europa - men mødes med modstand overalt

I 2017 har vi set hvordan højrefløjen i mange lande har haft parlamentarisk fremgang - endda med erklærede nazister i deres midte. Det gælder Front Nationale i Frankrig, Alternativ fûr Deutschland i Tyskland og Frihedspartiet i Østrig.

Af Lene Junker

Men overalt møder den modstand - her er et lille udpluk fra efteråret 2017.

Da de finske fascister forsøgte at bruge 100 årsdagen for Finlands selvstændighed den 6. december blev de mødt af tusindvis af demonstranter i Helsinki.

Da polske fascister inviterede alle deres europæiske venner til at fejre Polens uafhængighedsdag i november, blev de også mødt med protester.

Da den europæiske højrefløj (ENF) mødtes i Prag den 15. december blev de ligeledes mødt med protester.

Svenske gymnasieelever strejkede i protest mod udvisning af unge flygtninge i mange byer den 12. december.

12.000 demonstrerede i Berlin i protest mod nazister i den tyske bundestag i oktober

10.000 demonstrerede i Wien i protest mod at nazisterne nu er med i den nye regering den 15. november. I januar var der igen demonstration i Wien mod koalitionen mellem de konservative og nazisterne - 70.000 gik på gaden.

1500 demonstrerede for nylig København for flygtningebørns rettigheder.

Der er et åbenlyst behov for at denne modstand forenes og styrkes i de enkelte byer, på landsplan og i hele Europa.

Den 18. marts 2017 blev FN-dagen mod racisme og diskrimination markeret i mange europæiske byer.

Vi arbejder for, at den internationale aktionsdag mod racisme 17. marts 2018 vil vise en stærkere antiracistisk bevægelse herhjemme såvel som i Europa.

Tag med til Landsmøde den 3. feb

Internationale Socialister og Internationale Socialisters Ungdom holder landsmøde.
Det foregår lørdag den 3. februar i Christianshavns Beboerhus, København.

Landsmødets temaer er:

- Verden som vi ser den lige nu
- Vores opgaver i dag og i den nærmeste fremtid.
- Socialistisk Arbejderavis og andre platforme.
- Antiracistiske arbejde
- Økonomi og valg.

Tilmeld dig i din afdeling eller send en mail til isu@socialister.dk

Det mener vi

OK 2018: En faglig konflikt er det bedste våben mod overklassens VLAK-regering

Dette års overenskomstforhandlinger om de offentligt ansattes løn og arbejdsforhold kan blive overordentligt interessante.

For det første har regeringens og arbejdsgivernes udmeldinger om, at vi nu er ude af krisen, øget forventningerne til de ansattes arbejdsforhold og løn, efter at de ansatte har holdt igen, siden krisen ramte i 2008.

I forbindelse med overenskomstforhandlingerne på det private område sidste år var Nej-kampagnen massiv og aktivistisk på en måde, man ikke har set længe. Og det sidste års tid har været præget af et mindre opsving af blokader og vilde strejker, hvor arbejderne har vundet.

For det andet har selve optakten til OK18 været bemærkelsesværdig.

På den ene side gik de offentlige fagforbund sammen i en musketer-ed om ikke at igangsætte forhandlinger med de statslige arbejdsgivere, før KL havde indledt reelle forhandlinger med lærerne om en arbejdstidsaftale. Den mistede lærerne, da KL med finansministeriets Moderniseringsstyrelse som dukkefører tromlede lærerne ved OK13.

Solidaritetsaftale

Formanden for Danmarks Lærerforening, Anders Bondo, har nu meldt ud, at de reelle forhandlinger med KL er påbegyndt, og de andre offentlige forbund er gået i gang. Men selv om denne "knude" ser ud til at være løst for Sophie Løhde (der, som minister for offentlig innovation, står i spidsen for forhandlingerne), kan det meget vel ende med en konflikt.

For udover musketer-eden findes der også en solidaritets-aftale mellem de faglige organisationer på det regionale og kommunale område med tre andre krav, som skal opfyldes, inden der kan blive tale om en overenskomst.

Det drejer sig om fastholdelse af den arbejdsgiverbetalte frokost samt to puljer, der skal løfte lønnen for kvindefagene og for de lavtlønnede.

På den anden side har regeringens udspil været utrolig offensivt. Det handler om at gøre det muligt at fjerne den betalte frokostpause, at halvdelen af statens medarbejdere selv skal forhandle 25 pct. af lønnen i 2025 og endelig om generel løntilbageholdenhed.

Kollision

Arbejdsgivernes angreb på de offentligt ansatte kolliderer direkte med de offentligt ansattes egne krav.

Samtidig har Dansk Arbejdsgiverforening helt utraditionelt blandet sig i forhandlingerne. Årsagen er, at reformtempoet er gået i stå under den svage VLAK-regering, så derfor ønsker DA at sikre, at overenskomsterne til gengæld bliver stramme.

Yderligere er forholdet mellem staten og de ansattes forbund blevet forværret af offentliggørelsen af, der skal udflyttes yderligere 4000 statslige arbejdspladser.

Snak med dine kollegaer om, hvorfor I skal strejke

Regeringens asociale politik gavner de allerrigeste i samfundet. Samtidig angriber regeringen både svage grupper som fx flygtninge og syge mennesker, men også, med OK18, store grupper af ansatte.

Overenskomsterne er alletiders chance for at rejse en debat om, hvordan en storstrejke kan give den svage regering et meget smertefuldt og måske ødelæggende nederlag. Derfor er det ikke helt let for regeringen at bevæge sig ud i upopulære angreb på eksempelvis retten til frokostpausen.

Men hver gang magthaverne er i vanskeligheder, tyer de til det ældgamle trick og peger bestemte grupper ud – som f.eks.de syge, reformramte eller flygtninge – og forringer deres vilkår yderligere. Derfor er solidaritet med de reformramte, flygtninge og muslimer essentiel for at skabe en sejrrig bevægelse.

Første skridt er at vise solidaritet med "Jobcentrenes Ofre" og "Næstehjælperne".

Find dernæst ud af, om din fagforening, arbejdsplads eller skole er med i den globale aktionsdag mod racisme den 17. marts – og få dem med, hvis de ikke er.

UDGIVET af Internationale Socialisters Ungdom, ADRESSE: ISU Internationale Socialister / ISU, dronningensgade 34, 1420 København K KONTO Nr.: 5342-0357669 MAIL: saa@socialister.dk WEB: www.socialister.dk TRYK: OTM OPLAG: 1700 stk. ANSVARSHAVENDE REDAKTØR: Jørn Andersen Red. afsluttet den 25. april 2017 ISSN 1600-2687

Film: Den unge Karl Marx

Kampen var hans element

Den unge Karl Marx ses yderst til højre!

Filmen "Den unge Karl Marx" skildrer en af verdenshistoriens vigtigste skikkelsers forvandling fra borgerlig humanist til kommunist og revolutionær.

Af Lars Henrik Carlskov

Instruktøren Raoul Peck kendes bl.a. for den kritikerroste dokumentar "I Am Not Your Negro" om den sorte amerikanske forfatter og borgerrettighedsaktivist James Baldwin.

Denne gang dramatiserer han den berømte filosof, økonom, socialistleder m.m.'s politisk formende ungdomsår. Dvs. perioden fra jobbet som redaktør af en liberal avis gør Marx til flygtning frem til udgivelsen af "Det Kommunistiske Manifest".

Vi ser mødet med medtænkeren og medkæmperen Friedrich Engels. En rig fabrikants søn, som gennem diskussioner, fælles politisk handling, venskab og økonomisk støtte får afgørende betydning for Marx.

Centrale for hans intellektuelle udvikling og forståelse af arbejderklassen og den økonomiske analyses nødvendighed var bl.a. to skrifter af Engels ("Rids af en kritik af nationaløkonomien" og "Den arbejdende klasses stilling i England").

Også de mange politiske møder og diskussioner med diverse arbejderforeninger og pionerer i socialismens historie såsom Proudhon, Bakunin og Weitling vækkes her til live på det store lærred.

Ikke nogen lænestols-teoretiker

Udover at være filmisk interessant, er én af "Den unge Karl Marx's" forcer netop fremhævelsen af Marx som en handlingens mand med hyppig kontakt og diskussioner med datidens mest fremtrædende socialister og arbejderledere.

Modsat det gængse billede af en lænestols-teoretiker med næsen begravet i bøger. Sidstnævnte havde han selvsagt ofte. Men de sidste fire årtier af sit liv spillede han tillige en uvurderlig aktivistisk rolle i den spirende arbejderbevægelse.

Han var ikke bare forfatter til værker som "Det Kommunistiske Manifest" og "Kapitalen". Men også hovedrolleindehaver i sammenslutningen "1. Internationale", som førte til oprettelsen af socialistiske partier og fagforeninger i en række lande. Herhjemme i form af det socialdemokrati, som ironisk nok i dag lukker grænsen for flygtninge som Marx selv.

Og sammen med Engels fungerede han, bl.a. via omfattende brevkorrespondance, også som den nye internationale arbejderbevægelses politiske rådgiver.

Fremfor alt revolutionær

Som tidligere nævnt omhandler filmen dog kun begivenhederne frem til den knap 30-årige Marx på vegne af "Kommunisternes Forbund" skriver en af verdenshistoriens mest indflydelsesrige politisk tekster.

Nemlig "Manifestet", som udkom på tærsklen til Europas revolutionære bølge i 1848. Som bl.a. i Danmark førte til (en begrænset og borgerlig form for) demokrati.

"Den unge Karl Marx" formår den svære balancegang mellem præsentation af politiske idéer og underholdende historiefortælling.

Desuden er skuespillerpræstationerne glimrende og personkarakteristikkerne virker virkelighedstro. Og på nær nogle få detaljer, der sagtens kan forsvares som nødvendige dramaturgiske greb, er filmen også historisk korrekt.

Det gælder også fremstillingen af Marx's kone Jenny og Engels partner Mary som stærke og politiske personligheder. Og den arbejderklasse, der skulle give kapitalismen dødsstødet, findes i allerhøjeste grad stadig.

Nemlig defineret som alle, der pga. manglende ejendom må sælge deres arbejdskraft eller overleve på usle sociale ydelser. Derfor er filmen politisk højaktuel. Ikke mindst fordi den viser den Marx, om hvem Engels sagde, at han "var fremfor alt revolutionær" og "kampen var hans element".

"Den unge Karl Marx", Frankrig/Tyskland/Belgien, 2017, 118 min., premiere 9. november.

Interview med Jan Hoby:

"Intet alternativ til fællesskabets styrke og kollektive handling"

Hvor står arbejderklassen i dag? Og hvad er vejen frem? I dette med interview forsøger Jan Hoby, næstformand i LFS (Landsforeningen for Socialpædagoger) og medlem af Enhedslisten, at give nogle svar.

Af Charlie Lywood.

SAA: Er arbejderklassen tilbage på scenen som aktiv kraft?

JH: Det tror jeg. Hvis man ikke vidste det, skulle man tro, at klassekampen var afgået ved døden, og de eneste kampe der kæmpes, var på Facebook og Twitter. Men tingene er ikke så stillestående, som mange gerne vil tro. Nye tider er på vej. Styrkeforholdet mellem arbejde og kapital, eller, sagt med andre ord, styrkeforholdet mellem arbejderklassen, arbejdsgiverne og overklassen er ved at ændre sig i al ubemærkethed.

Arbejderklassen er ved at ryste granatchokket fra finanskrisen fra 2008 til 2016 af sig og er langsomt, men sikkert ved at finde modet, viljen og styrken til at give arbejdsgiverne og overklassens repræsentanter kvalificeret modspil.

De uofficielle og overenskomststridige strejker er tilbage efter mange års totalt nulpunkt, og den gode nyhed er, at de vindes. Fra strejkende lastvognschauffører, buschauffører, stilladsarbejdere, slagteriarbejdere, catering-arbejdere og skraldemænd til bygningsarbejdere indenfor alle fag.

Siden sommeren 2016 har vi set et stigende antal strejker, og fælles for dem er, at selvtilliden er tilbage, og arbejdsgivernes diktater ikke mere accepteres.

SAA: Hvordan vurderer du, hvad den økonomiske krise har betydet for kampniveauet?

JH: Som jeg ser det, har finanskrisen fra 2008 til 2016 været et rent slaraffenland for overklassen, arbejdsgiverne og deres parlamentariske bagland. Det ene frontalangreb efter det andet blev gennemført ved overenskomstforhandlinger, velfærdsnedskæringer og reformer, der rev det sidste af det sociale sikkerhedsnet itu.

Man indledte en reform-amokgang, som efterlod sig en tsunamis spor af ødelæggelser. Massiv økonomisk omfordeling fra almindelige arbejdere til overklassen blev sat i system igennem den ene skattelettelse efter den anden. En udvikling, som blev gennemført uden nogen former for reelt organiseret modstand.

Arbejderklassens selvtillid, mod og styrke blev markant svækket som resultat af massefyringer, stigende arbejdsløshed og økonomisk krise. For ingen vidste, om de stod som den næste i rækken af fyringstruede, uanset om det var i den private eller offentlige sektor.

SAA: Hvor var den organiserede fagbevægelse under disse angreb?

JH: Desværre var der ingen hjælp at hente i fagbevægelsens ledelse, der var ramt af samme handlingslammelse som dens medlemmer, og derfor valgte flyverskjul som overlevelsesstrategi. Finanskrisen

indvarslede en période, hvor fagforbund og fagforeninger sad på hænderne og ikke havde en modfortælling mod "nødvendighedens politik" og New Public Management. De placerede sig i en passiv og tavs tilværelse under den tidligere socialdemokratiske regering, mens nedskæringerne og presset på de ansatte fortsatte ufortrødent.

Og jeg kan se, at denne passivitet er fortsat under Løkke-regeringen. Fagbevægelsen (med FOA som undtagelsen) har været meget forsigtig og blandt andet lydigt accepteret Løkkes præmis om, at både dagpengeaftalen og indslusningsløn for flygtninge var en nødvendighed for overhovedet at være med i trepartsforhandlingerne.

Fagbevægelsen har været bange for at tage initiativer, fordi den er i politisk vildrede og frygter, at et initiativ enten fejler eller løber ud af deres kontrol. Modstanden under finanskrisen flyttede derfor fra arbejdspladserne og gaderne til Facebook og Twitter. Eneste lyspunkt var den folkelige modstand mod salg af Dong Energy. Så vågnede de lidt op.

SAA: Kan du se lys for enden af tunnelen?

JH: Ja, specielt ved dannelsen af Velfærdsalliancen. I 2016 tog 14 københavnske fagforeninger initiativ til at starte græsrodsinitiativet, Velfærdsalliancen. Målet var ambitiøst: Vi ville have 98 demonstrationer i 98 kommuner den 12.maj imod det forhadte omprioriteringsbidrag.

Der var mange, der dødsdømte projektet – både blandt venner og fjender. Men analysen af, at finanskrisens hårdhændede indvirkning på lønmodtagerne og deres faglige organisationer siden 2008 var ved at aftage, viste sig dog at være rigtig.

Velfærdsalliancen formåede med meget få økonomiske ressourcer at skrive historie ved at få fjernet omprioriteringsbidraget i økonomiaftalen mellem regeringen og KL (Kommunernes Landsforening) i juni 2016. Mere end 20.000 borgere, offentlige ansatte og politikere i 74 kommuner deltog i det kommunale oprør.

Men der er også andre tegn på ny tider. 2016 så også andre markante initiativer, der indvarslede, at pendulet svingede over mod lønarbejdernes side. Optakten til OK 2017 på det private område betød, at OK-initiativet inden for industrien og byggebranchen så dagens lys.

Det var endnu et græsrodsinitiativ fra bunden af fagbevægelsen, der fik rejst og organiseret modstanden på arbejdspladserne mod arbejdsgivernes massive pres op til forhandlingerne om de ny overenskomster.

Efterfølgende organiserede de mod forhandlernes accept af et resultat, der i særligt i byggebranchen og 3F blev opfattet som et totalt knæfald for arbejdsgivernes krav om 42 timers arbejdsuge.

SAA: Ser vi her en ny generation af fagligt aktive?

JH: Ja, det synes jeg. For mig var det vigtigste ved OK-initiativet, at nye, friske kræfter af fagligt aktive havde mod på at sige Rom imod og kræve en fagligt aktiv linje tilbage i fagbevægelsen. Men den største kvalitative forandring er som nævnt, at de uofficielle strejker er tilbage på det private arbejdsmarked, og de vindes. Der er intet, der skaber progressive og varige forandringer som storkonflikter, storstrejker og kollektiv handling. Storkonflikter forandrer alt, flytter holdninger, værdier og politik.

Velfærdsstaten er et resultat af massekamp. Generalstrejken i 1985 gav os 37 timers arbejdsuge, storstrejken i 1998 gav os den sjette ferieuge, og strejken i 2008 gav offentligt ansatte 13 procent i lønstigning. Så for mig at se er der intet alternativ til fællesskabets styrke og kollektive handling.

Billedet af at pendulet igen svinger mod arbejderklassens side, kan ikke ignoreres. Men hvor langt og hvor længe, det vil svinge mod vores side, kan ingen sige noget om. Forudsætningen for at ændre på de markant ændrede styrkeforhold mellem arbejderklassen og overklassen, er at pendulet svinger langt mod venstre og længe. Og, når det svinger tilbage, at vi gør alt for at *få dæmpet svingningen.*

SAA: Hvad skal der til for at realisere det, du beskriver?

JH: Hvis det skal lykkes, så kræver det opbygning af både netværk af tillidsfolk, fagligt aktive og en faglig venstrefløj, der kan og vil udvikle stærke, bæredygtige handlingsfællesskaber. Der er desværre ingen quickfix på de problemer, vi står i.

I efteråret 2014 blev Fagligt Ansvar nedlagt. Tiden var løbet fra denne sammenslutning af progressive fagforeninger, som ville meget mere end forbundene, LO og FTF. Fagligt Ansvar startede som en reaktion på Fogh-regeringens dannelse den 27. november 2001. Det startede som en succes, men endte sine dage som billede på fagbevægelsens og den faglige venstrefløjs politiske, ideologiske og faglige krise i det 21. århundrede.

Der er ingen tvivl om, at en vigtig opgave for alle socialister i dag, inklusiv mit eget parti, Enhedslisten, er at genopbygge et landsdækkende netværk blandt arbejdspladser og fagforeninger.

Men man kan ikke opbygge et netværk uden styrke, selvtillid og aktiviteter ude på den enkelte arbejdsplads og i arbejderklassen generelt. Det var også den realitet, der blev Fagligt Ansvars og andre landsdækkende netværks død.

SAA: Hvad, foreslår du, skal gøres konkret?

JH: For det første skal arbejdsplads-organisering genopbygges. Grundlaget for alt effektivt fagforeningsarbejde ligger på den enkelte arbejdsplads. Tillidsrepræsentant-organisationerne var stærkest i 1950'erne og 60'erne, fordi alle fagforeningsorganiserede arbejdere inden for forskellige fagområder havde selvtilliden, styrken og solidariteten til at handle fælles. Det var på dette fundament, at tillidsrepræsentant-organisationernes styrke hvilede.

En af de vigtigste opgaver for socialister er derfor, hvor end de arbejder, at tage initiativ til dannelse af faglige klubber på deres arbejdspladser, hvis de ikke eksisterer, for på den måde at lægge grunden for øget selvtillid blandt deres kolleger og styrke tillidsrepræsentant-netværkene.

Ingen spørgsmål er for små for opbygningen af faglig selvtillid på arbejdspladserne. Uanset om det er farven på toiletpapiret eller frugten i kantinen.

For det andet skal socialister hele tiden styrke arbejderklassens tradition for solidaritet igennem f.eks. pengeindsamlinger til strejkende arbejdere. Ved at organisere arbejdsplads- og fagforeningsbesøg for strejkende arbejdere kan socialister være med til at genetablere og udbygge solidariteten mellem forskellige faggrupper, som dermed kan få en indflydelse på den enkelte kamp.

Kampen mod Ryanair er et lyspunkt og et klokkeklart eksempel på, at gamle tricks i nye klæder er vejen frem. Solidaritet er ikke kun et spørgsmål om at støtte faglige kampe. Bredere politiske spørgsmål er også nødvendige for at udvikle den solidariske tradition i arbejderbevægelsen.

For det tredje er kampen mod racisme, islamofobi og fascisme med til at bryde enkelte faggruppers følelse af isolation og kan få dem til at se, at deres kamp også er andres kamp. Socialister må i dag være med til at rejse ethvert spørgsmål om solidaritet på deres arbejdsplads og fagforening.

Læs resten af interviewet på side 10

17. MARTS

AKTIONSDAG MOD RACISME

Siden flygtningene blev en del af hverdagen i 2015, er der opstået utallige nye netværk, som på forskellig måde udviser menneskelighed og solidaritet med flygtningene. Sammen med de netværk og foreninger, som allerede var igang, så udgør det rigtig mange mennesker.

Af Lene Junker

Vi er mange, som hjælper flygtningene på vej til et nyt liv. Vi er mange, som forsvarer mangfoldighed, multikultur og lige muligheder for alle. Vi er mange, som står op imod den racisme og diskrimination, som kommer fra toppen af samfundet.

Vi er mange, som har fået nok af de mere og mere lukkede, nationalistiske og ulige samfund, som udvikler sig i dag. Vi er mange, som har fået nok af, at østarbejderne, beboere i almennyttige boligkvarterer, kvinder som bærer tørklæder mistænkeliggøres og gøres til syndebukke.

Vi er mange, som kæmper for en åben, multikulturel og social retfærdig verden, hvor hvert menneske har værdi i fællesskabet.

Nationalkonservative politiske kræfter er blevet styrket. Det er der tre afgørende grunde til: For det første, fordi den nyliberalistiske krisepolitik, gennemført at liberale og socialdemokratiske partier, har skabt ulighed og fattigdom. For det andet, fordi samme partier har optaget dele af den nationalkonservative politik og opgivet den menneskelige anstændighed og solidariteten. For det tredje fordi flygtningevenner, antiracister, humanister og socialister ikke har formået at samle kræfterne i en fælles modoffensiv.

Fællesskab

Der er virkelig behov for at samle de mange netværk, foreninger, partier mv i et større fællesskab, hvor vi sætter fokus på det vi er enige om og handler i fællesskab for det. Det vi ikke er enige om kan vi diskutere.

Det skal ske i hver by og lokalområde, i landsdækkende kampagner og nogen gange også globalt.

Så vil vores budskab få en større gennemslagskraft og betydning. Flere vil deltage, fordi det nytter noget. Og nogen af alle dem, som er usikre på hvad man skal gøre, vil stille sig positivt overfor os.

En sådan bevægelse må involvere de bedste kræfter i fagbevægelsen og de solidariske kræfter i Socialdemokratiet. Den må også bygge på en grundlæggende solidaritet, der sikrer alle lige rettigheder og muligheder.

Rundt omkring i verden er højrefløjen blevet mødt med massiv modstand lige fra USA til Tyskland og Østrig.

Trump blev fra dag ét mødt med modstand i USA af kvinder, afroamerikanere og antiracister. Han har været tvunget til at aflyse sit besøg i Storbritannien. Londons socialdemokratiske borgmester siger også, at han ikke er velkommen. I Tyskland har titusinder demonstreret foran Bundestag i protest mod AfD og fornylig demonstrerede 70.000 i Wien i protest mod den blå-sorte regerings flygtningefjendske og asociale politik.

Global aktionsdag

I Danmark skal vi lade os inspirere af vores venner og ligesindede i resten af verden og samle kræfterne.

Den globale aktionsdag mod racisme og fascisme 17. marts er en rigtig god anledning til at komme et skridt videre så de største byer i Danmark bliver en del af den globale aktionsdag 17. marts 2018.

Lørdag den 5. maj er der et nyt landsdækkende møde for flygtningevenner og antiracister (for mere information kontakt AArhus for Mangfoldighed eller Racismefri By - Odense for Mangfoldighed på facebook).

Indtil da må vi arbejde målrettet på at udvide netværket til at omfatte alle gode kræfter fra hele landet, så vi kan danne en landsdækkende antiracistisk paraply.

17. MARTS INFO

Den 17. marts bliver der demonstrationer i Aalborg, Aarhus, Odense og København.

Se mere - eller kom i kontakt med aktivister i de forskellige byer - på Racismefri By - Odense for Mangfoldigheds facebookside.

Landsdækkende samarbejde for flygtningevenner og antiracister

Lørdag den 20. januar mødtes 50 flygtningevenner og antiracister i Århus. Deltagerne kom fra en lang række lokale grupper fra Jylland og Fyn.

Af Jens Andersen

Stormødet var det tredje i en række landsdækkende stormøder, som har fokuset på antiracisme og flygtningehjælp.

På mødet i januar besluttede deltagerne at oprette en landsdækkende gruppe, som via facebook skal koordinere konkret flygtningehjælp. Desuden var der bred opbakning om at lave lokale markeringer på den internationale aktionsdag mod racisme den 17. marts.

Mange følte det var vigtigt med de landsdækkende møder, da det er en god måde at udveksle erfaringer, og snakke om vejen frem.

Derfor besluttede mødet at holde et nyt stormøde den 5. maj, kl. 13, i Århus. Hvis der kommer mange tilmeldinger fra København bliver mødet dog holdt i Odense.

Racismen splitter og ødelægger sammenholdet

Der er ca. 200 forskellige nationaliteter i Danmark og de udgør 11 % af befolkningen

Af Lene Junker

Langt de fleste tilhører arbejderklassen, fordi deres livsgrundlag er at sælge deres arbejdskraft eller prøve på at komme til at gøre det. Så arbejderklassen har forskellige baggrunde og forudsætninger, men samtidig fælles interesse i at skabe en social retfærdig fremtid med plads til alle.

Den vigtigste enkeltfaktor for, at det kan lykkes, er aktive og kæmpende fagforeninger med et globalt udsyn. Fagforeningerne er til for at modvirke splittelse og konkurrence arbejderne imellem.

Magthaverne har siden slavehandlen brugt racismen til at retfærdiggøre undertrykkelse og udbytning. Desuden bruger de en "del og hersk" strategi for at splitte modstand og protester. Ligeledes gøres de etniske minoriteter til syndebukke og afledning fra en asocial politik.

Det er en vigtig opgave at organisere arbejdere fra Polen, Syrien osv. og gøre dem til en aktiv del af den fælles kamp for bedre vilkår på arbejdspladsen og i samfundet som helhed.

Det er afgørende at kæmpe for et samfund, hvor der er lige rettigheder og muligheder for hele befolkningen

Arbejderklassen er multikulturel - solidariteten er også multikulturel.

Enhedslistens blinde vinkel

Af Lene Junker og Charlie Lywood, medlemmer af Internationale Socialisters Landsledelse

Lørdag den 2. december i Politiken forsvarede Pernille Skipper, politisk ordfører for Enhedslisten, beslutningen om ikke at vælge en borgermesterpost på beskæftigelsesområdet, men på teknik- og miljø i Københavns Kommune.

Forsvaret byggede op omkring ideen om at Enhedslisten ikke mere er et "parti, der så sig selv og agerede som en vagthund – og udelukkende gik efter poster i byråd og Folketinget for at erhverve sig en "talestol", der skulle kunne give adgang til at opildne befolkningen".

Men der er langt fra "udelukkende" til at slet ikke gør det, når muligheden byder sig, som den gjorde i den konkrete sag.

Muligheden for at stille sig i spidsen for, ikke bare at mildne situation for utallige københavnere, som er fanget i fleks- og førtidsreformens ulidelige cirkus, men rent faktisk at udfordre lovgivningen var til stede.

I halvandet år har ofrene for lovgivningen, de selvudnævnte "reformramte", rejst sig fra isolation og afmægtighed og organiseret sig i "Næstehjælperne" og "Jobcentrets Ofre", hvor man støtter hinanden med praktisk og anden hjælp, samt går politisk til værks og laver demonstrationer og happenings. De har været frontkæmpere mod den klassekamp, som er blevet ført fra den neo-liberalistiske økonomiske konsensus mod arbejderklassen.

Angreb på hele arbjederklassen

Der er meget på spil. Hele filosofien bag reformen var, og er, at tvinge den sidste rest af arbejdsevne ud af alle som kunne krybe og gå. Reformen havde flere formål. Dels spare på førtidspensionerne, at udvide arbejdsudbud og ikke mindst og nok det vigtigste: at disciplinere dem, som har et arbejde.

Hvis man kunne gøre livet så surt for dem udenfor arbejdsmarkedet, kunne man gøre dem i arbejde mere lydige og sænke kravene til betingelserne for arbejdet.

Reformen har været og er en trussel mod hele arbejderklassen. Derfor er bevægelsen mod fleks- og førtidsreformen system-udfordrende. Problemet er, at den ikke kan stå alene. De reformramte ved udmærket godt, at kampen skal udvides. Den skal være en fælles kamp for hele arbejderklassen, hvis man skal have et håb om at ændre systemet fundamentalt.

Fra at være et kontrol- og disciplineringssystem til at være et som hjælper folk nænsomt tilbage til arbejdsmarkedet eller giver dem en anstændig levevis, hvis dette ikke er muligt.

En kamp for hele landet

Det er her, at Enhedslistens valg har betydning. En borgmester kan selvfølgelig ikke gøre det alene, men en EL-borgmester, som stillede sig solidarisk med bevægelsen og gjorde spørgsmålet til en del af en kamp for at afskaffe reformen, og erstatte den med en mere menneskelig udgave ville have rejst en kamp ikke alene for de københavnske reformramte, men for hele landet.

Mange fagforeninger har både i skrift og tale appelleret til at reformere reformen. De ville være naturlige allierede i sådan en kamp. Men desværre er disse overvejelser slet ikke med i Pernilles forsvar for beslutningen. Det er alene magt og indflydelse som tæller.

Vi behøver ikke tabe altid

Men hvis socialisme er noget, så er det, at det er mennesker og menneskers aktive handlinger, der er grundsubstansen i at lave samfundet om. Ikke partier. Ikke lovgivningen. Mennesker igennem deres handlinger ændrer deres egne synspunkter og giver andre mennesker håb om, at tingene kan blive anderledes.

Arbejderklassen behøver ikke at tabe altid. Vi er ikke prisgivet. I fællesskab er vi stærke. Det er jo det, som de reformramte har vist.

Enhedslistens valg af borgermesterpost kan ikke ændre tingene alene, men deres blinde vinkel gjorde, at de missede en gylden mulighed. Spørgsmålet er om de "gamle tanker", hvis udløbsdato ifølge Pernille er overskredet, er så tossede endda. Det kunne være, der var brug for et parti som "protesterede" og "opildnede befolkningen" og derved var med til at styrke de reformramtes bevægelse.

Et godt sted at starte ville have været at gribe muligheden i København.

Dette debatindlæg er sendt til Politiken som svar på Pernille Skippers forsvar for prioriteringen i København (d. 2.12.17 i Politiken) ved valg af borgmesterposten. Hendes argumentation på vegne af Enhedslisten rejser forskellige spørgsmål om et socialistiske partis opgaver i det parlamentariske arbejde og hvordan det indvirker på klassekampen. Vi håber det kan bidrage til en videre debat.

Lyttemøde med Jobcentrenes Ofre og Næstehjælperne:

De reformramte er klar

Der var Stor-Lyttemøde onsdag den 24. januar i 3F's fagforeningshus, indkaldt af Jobcentrets Ofre og Næstehjælperne.

Af Charlie Lywood

Baggrunden er de skandaløse forhold på specielt Lærkevej Jobcenter hvor blandt andet en af de ledende figurer i Jobcentrets Ofre, Kim Madsen har været til lægelig "undersøgelse" da han deltog i en almindelig samtale om hans sag. Dette var klart ulovligt.

100 plus deltog. Et panel bestående af en praktiserende læge, en privat socialrådgiver, en advokat som kører sagerne for brugerne, en Enhedslisten kommunalpolitiker i Tårnby og en ung reformramt.

Alternativet, Enhedslisten, Socialdemokratiet, SF og Radikale Venstre fra beskæftigelsesudvalget i Københavns Kommune deltog for at lytte. De borgerlige glimrede ved deres fravær - inklusive den nye Venstre-borgermester, som sikkert havde travlt med at profilere sig på bagerforretningen i Tingbjerg som blev smadret.

Ingen ofre

Lars Trier Mogensen fra Radio 24/7 var ordstyrer. Han lagde tonen an ved at opfordre til en landsdækkende modstandsbevægelse! Ellers fik vi historier om alle de uhyrligheder og lovbrud som de reformramte er udsat for i Københavns Kommune.

Man overholder ikke forvaltningsloven, man presser folk til det yderste, sagsbehandlerne har alt for mange sager (kun 20 minutter til hver sag) og folk føler sig ydmyget og nedværdigede.

Panelet afslørede lag for lag den Kafkaske cirkus som de syge reformramte bliver udsat for. Men der var, trods den dystre baggrund en fantastisk stemning. Der var både plads til vrede, humor og gejst.

Der er ikke ret mange 'ofrer' her. Her er solidaritet og retfærdige harme. Her er kampberedte folk. Her er folk som vil ændre tingenes tilstand.

Der kom opfordringer til at stemme anderledes, administrere loven mere lempeligt som i Norddjurs og Tårnby, skrive læserbreve og mails.

Specielt ville man følge en repræsentant for Akademikernes Centralorganisations opfordring om at bombardere politikerne på borgen som lige nu er i gang med at revurdere Førtidspension- og flexjob-reformen, som er det lovmæssige grundlag for det, som der sker på området.

Men hvis bevægelsen skal blive en reel "modstandsbevægelse" skal andre også træde i karakter. Fagbevægelsen har en helt åbenlys interesse i at få reformen fejet af bordet.

Hele ideen med reformen er at presse folk så meget at dem som er i arbejde er skrækslagne for at blive arbejdsløse. Dvs. det er hele arbejderklassens sag. De reformramte har vist vejen og er klar. Er alle andre?

Der er råd til velfærd!

De rige bliver rigere

Den rigeste ene procent har fået 45 mia. kr. ekstra

Den rigeste procent af danskerne har fået 57 % i lønstigning siden krisen. De tjener nu i gennemsnit 2,7 mio. kr. om året. Den rigeste ene procent har fået 45 mia. kr. ekstra i samlet indkomst i perioden 2009-2015. Den rigeste ene procent tjente 123 mia. kr. i 2015.

De rigeste tiendedel har fået 90 mia. kr. i lønstigning

Den bedst lønnede tiendedel af danske lønmodtagere har haft en samlet indkomstfremgang siden krisen på 90 mia. kr. Topcheferne har fået en lønfremgang på 34,5 %. Den bedst lønnede tiendedel tjener 30 % af alle indkomster i Danmark.

To millioner lønmodtagere har fået 114 mia. kr. til deling

2,1 million lønmodtagere har haft lønstigninger, som kun lige har sikret reallønnen. Samlet har de delt 114 mia. kr., og det har i gennemsnit givet en almindelig lønmodtager små 54.000 kr. i samlet lønstigning siden krisen (2009-2015). Det er en lønstigning på 11,5 %.

De rigeste ejer 80 % af nettoformuen

Danmarks formue er meget ulige fordelt. Den rigeste tiendedel ejer 80 % af nettoformuen, når gælden er fratrukket, og vi ikke medregner bolig og bil. Den rigeste ene procent ejer 30 % af nettoformuen. Til sammenligning har den fattigste tredjedel kun gæld og ingen nettoformue.

Ti familier ejer 553 mia. kr.

I toppen af den rige ene procent findes de superrige. Her styrer Danmarks 100 milliardærer og allerøverst findes de familier, der ejer Danmarks største multinationale virksomheder som Lego, Mærsk, Bestseller, Danfoss m.fl. De ti rigeste familier ejer værdier for 553 mia. kr.

Socialistisk Arbejderavis arrangerer offentlige møder med Jakob Nerup om "Der er råd!"

Odense: Tirsdag d. 6. februar, kl. 19.00, Ungdomshuset, Nørregade 60.
Århus: Onsdag d. 7. februar, kl. 19.30 Studenternes Hus, Lokale 2.2, Nordre Ringgade 3.
København: Sammen med Magasin Solidaritet og Socialistisk Ungdoms Front (SUF) Nørrebro: Torsdag d. 8. februar, Solidaritetshuset, Griffensfeldsgade 41.
Gratis entre.

Enhedslisten har udarbejdet en rapport "Der er råd!", hvor den store omfordeling af værdier siden krisen i 2008-9 bliver undersøgt.

Af Charlie Lywood

Hovedkonklusionen er, at de rige og virksomhedsejerne er løbet med enorme gevinster, mens arbejdernes lønninger holdes ned og velfærden bespares.

Socialistisk Arbejderavis har talt med rapportens forfatter og socialist Jakob Nerup, som er ansat som arbejdsmarkedspolitisk rådgiver for Enhedslisten.

Hvorfor er denne rapport så vigtig?

"Vi bliver hele tiden mødt med dogmet om at der ikke er råd til velfærd og lønstigninger. Det gentager politikere, arbejdsgivere og medier i en uendelighed. Jeg og mange andre faglige folk i Enhedslisten var trætte af disse påstande, så jeg satte mig for at undersøge det.

Jeg fandt ud af, at der siden krisen har været en ekstrem omfordeling af værdierne, fx at nogle tusinde ejere og aktionærer har fået 938 mia. kr. i udbytte siden krisen, mens der samtidig er givet skattelettelser for 52 mia. kr. Det er jo en pervers omfordeling til fordel for de rige."

Hvem tror du vil have gavn af "Der er råd"?

"Jeg håber, at Enhedslistens medlemmer og folkevalgte samt socialister generelt får nogle konkrete argumenter og fakta, som de kan bruge til at angribe elitens dagsorden om, at der ikke er råd til noget godt for de mange.

Det er også mit ønske, at pointerne kan bruges af tillidsfolk i lønforhandlingerne eller de offentlig ansatte som i disse uger kæmper for en bedre overenskomst."

Kan det lade sig gøre at omfordele uden et opgør med nyliberalismen?

"Nej. Vi får ikke ændret retning for hverken den parlamentariske politik fra eliten eller fagbevægelsens kampvilje uden et generelt opgør med nyliberalismen. Vi skal frigøre os fra det åg, som nødvendighedens politik er, og det betyder i min optik, også et opgør med Socialdemokratiets nyliberale linje."

Hvorfor er der ikke flere handlingsanvisninger i rapporten?

"Det er jo ikke et politisk program, men en økonomisk undersøgelse. Ideen har været, at levere argumenter til alle venstreorienterede og faglige aktivister. Så må vi sammen tage diskussionerne om, hvad vi skal gøre for at gennemføre en massiv omfordeling til fordel for de mange.

Men lad det være sagt helt klart. Vi får ingen omfordeling uden massiv velfærdsmobilisering og storstrejker. Forandringer af styrkeforholdet kommer ikke af sig selv, det vi – venstrefløjen og lønarbejderne selv nødt til at skabe."

Læs rapporten "Der er råd!" her: https://enhedslisten.dk/temaer/der-er-raad

Trump giver legitimitet til israelsk besættelse

USAs præsident Donald Trump har lovet at flytte den amerikanske ambassade fra Tel Aviv til Jerusalem, som han i december 2017 kaldte for Israels hovedstad.

Af Sigurd Sejer Skov

Donald Trump udtaler, at realiteten er, at Jerusalem er Israels hovedstad. Dét giver legitimitet til det israelske undertrykkelsesregime og dets ugerninger mod Palæstina. Det har naturligvis sendt skælv gennem den arabiske verden, da flere befolkningsgrupper har religiøse interesse i Jerusalem, samt er i strid med Israel

Det har bl.a. ført til palæstinensiske protester, hvor 4 blev dræbt af israelsk militær og en baby blev svært skadet. Mens de palæstinensiske dødstal stiger, har brugen af hårde midler såsom gummikugler og tåregas ført til over 300 sårede demonstranter.

Tusinder demonstreret i solidaritet med Palæstina. I Amman i Jorden var mere end 10.000 på gaden, ligesom der har været protester i Algeriet, Marokko, Irak, Yemen, Libyen og Syrien.

Den anti-imperialistiske bevægelse, ikke kun i Palæstina, men også i resten af Mellemøsten, har rørt på sig. Men den står samtidig over for store politiske udfordringer. For mens lederne i den arabiske verden brøler over den amerikanske imperialisme, viser deres handlinger en anden historie.

Libanons ledere har truet med økonomiske sanktioner mod USA, men har også slået protestbevægelsen hårdt til jorden. Det skete foran den amerikanske ambassade, hvor en protest som viste solidaritet med Palæstina, og undskyldte for deres ledere, blev mødt af uro-politi.

Besættelsen

Den israelske besættelse breder sig stadig længere og længere ind i Palæstina. Fredsforhandlinger mellem PA (Palestine Authority) og Israel er blevet afsløret som værende humbug. Under de hidtidige fredsforhandlinger, har man lovet PA ret til en stat, med mindst en del af Jerusalem som hovedstad.

Men efter Trumps udsagn er Israels og USAs virkelige interesser kommet frem i lyset. Israel forsvarer amerikanske geopolitiske interesser i Mellemøsten, og USA bakker Israel op om invasionen af Palæstina.

Israel ødelægger blandt andet alle palæstinensiske boliger, hvis de er opført uden tilladelse, hvilket er notorisk svært at få. Israelsk lov giver også ret til at smide palæstinensiske beboere fra hus og hjem, i tilfælde af, at israelere vil benytte det. Israel benytter deres magt til, at stramme grebet om Jerusalem, og holde det deres.

Revolution

Det eneste svar på konflikten er en folkelig anti-imperialistisk og anti-nationalistisk bevægelse, som kan forene Israel og Palæstina under arbejderklassen.

Men bevægelsen er også nødvendig i resten af den arabiske verden. Arbejderklassen skal også stå imod deres egne ledere, som ved hjælp af vestlig støtte deler Mellemøsten mellem sig i en del og hersk strategi.

Et nyt arabisk forår kan skabe den intifada som vil kunne bryde både med imperialisme, men også nationalismen, som bevare status quo.

Catalonien og det nationale spørgsmål

Venstrefløjen må forbinde sig med selvstændighedsbevægelser som den catalanske og lede dem i en radikal og revolutionær retning.

Af John Molyneux

Generelt bør socialister støtte nationers ret til selvbestemmelse, inklusive deres ret til at løsrive sig fra større stater og etablere selvstændighed. Det skyldes ikke, at socialister støtter nationalisme, men er præcis fordi de er internationalister og ønsker at arbejde henimod international enhed mellem alle arbejdere.

De forstår, at for at opnå denne internationale enhed, er det nødvendigt at bekæmpe alle former for national undertrykkelse. International enhed må være fuldstændig frivillig. Den kan ikke bygges på tvang. At undlade at støtte en nations ret til selvbestemmelse indebærer næsten altid i realiteten at støtte undertrykker statens langt værre nationalisme.

For det andet støtter socialister selvbestemmelse, fordi de forstår, at mindre nationers selvstændighedskampe har en tendens til at svække de herskende kapitalistklasser i de større imperialistiske lande og dermed fremme arbejderklassens sag på internationalt plan.

Handler ikke om ledelsens politiske farve

F.eks. svækkede kampen for irsk selvstændighed fra 1916-1922 britisk imperialisme og fremmede dengang den internationale revolutions sag. Det samme gjaldt indisk selvstændighed i 1947 og senere de afrikanske selvstændighedsbevægelser. Det var derfor enhver britisk socialists pligt at støtte irsk, indisk og afrikansk selvstændighed.

Kun på dette grundlag kunne der være ægte enhed mellem britiske socialister og britiske arbejdere og irske socialister og irske arbejdere eller indiske og afrikanske arbejdere.

Det er rigtigt, at Carles Puigdemont [den catalanske leder, red.] og hans regering er højreorienterede, men det ændrer ikke ved det catalanske folks ret til selvbestemmelse.

Forsvar for retten til selvbestemmelse afhænger på ingen måde af støtte til regeringen eller den politiske karakter af ledelsen for den nationale bevægelse: Det er et spørgsmål om det brede lag af befolkningens demokratiske rettigheder.

Socialister kritiserer ganske vist Puigdemont og Cataloniens borgerligt-nationalistiske ledere, men vi kritiserer dem fra venstre for at undlade at mobilisere masserne og virkeligt kæmpe for selvstændighed, for deres vilje til at gå på kompromis og endda forråde kampen, ikke for at vove at trodse Rajoy [den spanske premierminister, red.] og den spanske stat, som er langt større og mere reaktionære nationalister med en lang historie som imperialistiske undertrykkere.

Spanien er undertrykkerstaten

Det er sandt, at Catalonien er en af de mere velstående dele af den spanske stat, ligesom Baskerlandet er, men forskellen i levestandarder til f.eks. Madrid og Castilien [regionen omkring hovedstaden, red.] er marginal.

Derudover er det catalanske storborgerskab, de virkeligt rige, hårdnakkede modstandere af selvstændighed.

Dette er et oprør, som kommer nedefra, fra det brede lag af almindelige mennesker i Catalonien. Det er tydeligt ud fra bevægelsens karakter med dens massedemonstrationer og generalstrejker.

Derudover gør selve knægtelsen, inklusive med vold som 1. oktober, hvor det spanske politi angreb vælgere, af det catalanske folks ret til at løsrive sig og deres ret til en folkeafstemning Catalonien til en undertrykt nation.

Med kapitalismens generelle forfald og EU's krise, vil vi sandsynligvis se flere og flere forsøg fra mindre nationer på at løsrive sig. Dette er netop, hvad den europæiske herskende klasse og EU-bureaukraterne frygter, men socialister bør byde dette fænomen velkomment og vide, hvordan de bør forbinde sig med det og kanalisere det i en radikal og revolutionær retning.

Oversat og forkortet fra socialistworkeronline.net 20. november 2017.

Hvorfor endte den russiske revolution ikke med socialisme?

Nederlag for revolutionerne uden for Rusland var det, der knækkede den russiske revolution.

Af Anders Bæk Simonsen og Jørn Andersen, foto: Didibecool, flickr.com

2017 var hundredåret for den russiske revolution. Socialistisk Arbejderavis har gennem 2017 fulgt revolutionen og tegnet et andet billede af den end mainstream-mediernes.

I centrum var arbejdernes, soldaternes og bøndernes utallige strejker, mytterier og protester. Det var dem, oprøret fra neden, der skabte revolutionen.

Kulminationen, Oktober-revolutionen, beskrev vi i sidste nummer: "for første og eneste gang i verdenshistorien lykkedes det for de besiddelsesløse arbejdere, soldater og fattige bønder – befolkningsflertallet – at gribe magten i samfundet."

Men hvorfor endte det ikke med socialisme?

3 faktorer

Udfaldet var langt fra givet på forhånd. Men 3 faktorer var afgørende for hvor det endte:

- Verdenskrigen og borgerkrigen
- Krigenes materielle og sociale omkostninger
- Revolution i andre lande mislykkes

Verdenskrigen og borgerkrigen

Selv om Rusland reelt trak sig ud af 1. verdenskrig efter oktober-revolutionen, så blev verdenkrigen afløst af en borgerkrig, der varede frem til 1921.

Revolutionens modstandere var kontrarevolutionære generaler, som fik opbakning fra 14-16 udenlandske hære.

Men kontrarevolutionen endte med at blive slået tilbage med en massiv kraftanstrengelse – selv om omkostningerne var enorme.

Stalins kontrarevolution var stærkt medvirkende til at der ikke blev socialisme i Sovjet - her ses han i sit favoritkostume, en rød kanindragt.

Omkostningerne

1. verdenskrig havde smadret store dele af industrien og forarmet et i forvejen tilbagestående land. Borgerkrigen fra 1918-21 fortsatte denne smadring.

Fx var produktionen af råjern kun 3 pct. af niveauet før krigen. Bomuld 11 pct. Roer 15 pct. – bare for at nævne nogle få.

Men de materielle omkostninger var én ting. Chris Harman skriver:

"Lammelsen af industriproduktionen betød også en lammelse af arbejderklassen. Den blev reduceret til 43 pct. af, hvad den havde været før krigen. ... Rent kvantitativt blev den klasse, der havde ledet revolutionen, og som havde udgjort sovjetternes hjerte, halveret."

Spredning og isolation

Den afgørende 3. faktor var, at den russiske revolution godt nok udløste opstande og revolutioner i andre lande fra 1918-23, bl.a. Tyskland, Ungarn, Serbien, Italien. Men i sidste instans genvandt de gamle magthavere magten – ofte godt hjulpet af de socialdemokratiske partier.

Af de 3 faktorer var de to første i en vis forstand forudsigelige: Det var ikke overraskende, at reaktionære generaler bekæmpede en arbejderopstand. Eller at udenlandske magthavere prøvede at kvæle oprøret, inden det kom til deres egen lande.

Havde revolutionen sejret i Tyskland, kunne den tilbagestående russiske økonomi have fået materiel hjælp. Men endnu vigtigere: En sejr i Tyskland ville have lettet det militære og politiske pres mod Rusland.

Det skete desværre ikke, så derfor åbnede der sig en helt uforudset udvikling.

Stalinistisk kontrarevolution

Borgerkrigen efterlod bolsjevikkerne i spidsen for et statsapparat, mens arbejderklassen, som partiet var udsprunget af var blevet voldsomt svækket.

Svækkelsen af arbejderklassen betød også, at statsapparatet måtte bruge zaristiske embedsmænd for at få samfundet til at køre.

For dette lag af statsbureaukrater var målet ikke revolution, men en stærk russisk nationalstat. Mellem 1924 og 1928 erobrede dette lag under ledelse af Stalin den afgørende politiske magt i det russiske samfund.

Revolutionen var blevet smadret. Rusland var blevet et statskapitalistisk land, som med ufattelige menneskelige omkostninger skulle forsøge at indhente de mere udviklede kapitalistiske lande.

Læs mere:
Chris Harman:
Den russiske revolutions nederlag
39 sider – 15 kr. hos Modstand.org
Eller læs den online på marxisme.dk

Den russiske revolutions betydning for arbejderbevægelsen i Danmark

Af Freddie Nielsen

"Vi socialister genoplever ved synet af den russiske revolution Socialdemokratiets gyldne barndom, vi forstår, hvad der bruser i blodet på de 170 millioner, der gennem Lenins og Trotskys taler stifter bekendtskab med Marx og Engels' friske ungdomstanker ... selv om vi erkender at bolsjevikernes taktik er tids- og stedbestemt som al taktik og ikke passer overalt, så har vi inderst inde den sjæl, der fri for ravnekrogs-fordom skælver af begejstring for alt, hvad der er virkelig revolutionært i verden."

Disse ord kunne man læse i Social-Demokraten (Socialdemokratiets (SD) hovedblad) i november 1917. Ordene var skrevet af Frederik Borgbjerg, ikke en hvem som helst, men netop avisens redaktør.

Den 24. november havde samme Borgbjerg igen forfattet en leder, hvori man bl.a. kunne læse:

"Samtidig søger man at sværte Freds-Revolutionen paa det frygteligste og jamrer over det Blod, den har kostet. Ja, det er sørgeligt, ligesom det var sørgeligt at Marts-Revolutionen kostede Blod – ingen af dem kostede dog nær saa meget Blod, som de engelske og franske Revolutioner, hvoraf de nuværende Regeringssystemer er udgaaet.

Men det Blod de russiske revolutioner koster, er igen kun en Draabe i Sammenligning med det Hav, som Krigen foraarsager, og som netop Ententens Kapitalistpresse vil have forøget i det grænseløse – ligesom deres hjemlige Eftersnakkere. De er netop rasende paa den russiske Freds-Revolution, fordi den vil bringe Krigens Blodsudgydelser til Ophør."

Opposition til Socialdemokratiet

Det behøver vel næsten ikke anføres, at Borgbjergs begejstrede artikler mødte en del kritik i SD, eller at der ikke gik ret langt ind i 1918, før også hans begejstring falmede. Men det ændrer ikke på hvilket vidnesbyrd hans artikler er, på den indflydelse og begejstring som revolutionen medførte langt ud over Ruslands grænser – ja selv i lille Danmark.

I 1917 var det med noget til venstre for SD, noget relativt nyt. I 1910 blev Fagoppositionens Sammenslutning (FS) dannet med 34 medlemmer. Og i 1914 da verdenskrigen brød ud, var det stadig en minimal organisation med under 400 medlemmer – ikke ligefrem nogen voldsom trussel fra venstre mod SD.

Og selv med krigens dyrtid, sker der ikke den store forandring før i 1917, men det der sker er dog ikke uvæsentligt. I 1916 tilslutter SUF sig Zimmerwaldbevægelsen. En lille bevægelse af venstrefløjssocialdemokrater, der er modstandere af såvel verdenskrigen som flertals-socialdemokraternes støtte til egne borgerskaber og krigen.

Revolutionært split i Socialdemokratiet

Men revolutionen afstedkom en venstreudskilning i SD. I foråret 1918 dannes Socialistisk Arbejderparti af Marie Nielsen og andre fra SD''s venstrefløj. Og ikke så længe efter brød flertallet i SUF med moderpartiet og dannede Danmarks Venstresocialistiske Parti. Disse to nye partier sluttede sig i november 1919 sammen til Danmarks Kommunistiske Parti og tilsluttede sig Komintern.

Det syndikalistiske FS på sin side, voksede også i 1917 og 1918 og kom op på 3-4.000 medlemmer, ligesom Solidaritet begyndte at udkomme i et oplag på ca. 15.000.

Revolutionen styrkede arbejderklassens kampe

Alt i alt sker der en venstredrejning, også i Danmark, under indtryk af den russiske revolution. Selvfølgelig kan man sagtens forestille sig at den danske klassekamp under alle omstændigheder ville have udviklet sig, på grund af det pres der blev lagt på arbejderne.

I perioden 1906-1916 steg lønningerne med 37 %, men varepriserne steg med 75 %, altså et klart reallønsfald. Alligevel er det svært at forestille sig at opsvinget i arbejderklassens kamp i Danmark i 1918-1920, ikke skulle være blevet forstærket af indtrykket fra den russiske revolution og de dønningerne den førte med sig ude i Europa.

Her står ISU

Krisen
Ingen tror længere på, at den økonomiske verdenskrise snart er overstået. Det har sat en ny og langt mere alvorlig dagsorden både for magthaverne og for alle os andre.
Magthaverne – ”de 1%” – slås indbyrdes. De kæmper for deres magt og privilegier.
Danske kapitalisters svar er at få danske arbejdere til at betale for krisen med lønnedgang og angreb på velfærd og solidaritet. Europæiske kapitalisters svar er at få europæiske arbejdere til at betale. Amerikanske ... osv.
Det virker bare ikke. Den enkelte virksomhed – eller den enkelte stat – får måske en kortvarig fordel. Men når alle skærer ned, bliver konkurrencen bare endnu hårdere.
Krisen er blevet en systemkrise – og dermed en politisk krise.

Modstand
Selv om deres ”krise-medicin” ikke virker, så rammer den hårdt for os andre. Verden over angriber magthaverne uddannelse, løn- og arbejdsforhold, pensioner osv. – samtidig med at arbejdsløsheden vokser.
Det sker, uanset om der er borgerlige eller socialdemokratiske politikere på taburetterne.
Den samme krise, der nogle steder får folk til at dukke nakken, får andre steder millioner til at protestere, demonstrere eller strejke.

Socialister gør en forskel
Valget i 2011 lærte os, at forandringen ikke kommer fra en ”rød” regering. Den har, ligesom de fleste faglige ledere, accepteret kapitalismens nedskærings-logik.
Håbet om forandring kommer fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over.
Socialister er aktive i bevægelserne, fordi flere skal være aktive, men også for at give dem retning.
Når nogen siger, at vi først og fremmest skal forhandle med magthaverne, siger vi, at vi skal starte med at opbygge modstanden fra neden.
Når nogen siger, at bevægelsen mest handler om enkeltspørgsmål, så siger vi, at modstanden mod krig, global opvarmning, racisme og undertrykkelse hænger sammen.
Flere organiserede socialister betyder, at vi kan gøre bevægelserne stærkere.

Socialisme eller barbari
Den økonomiske krise er en systemkrise. Den betyder bl.a., at ingen griber ind over for klimakrisen, der truer liv og velfærd for milliarder af mennesker.
Under krisen spredes racismens gift. Og krisen gør risikoen større for, at krigene i Irak, Afghanistan og Libyen blot er forvarsler om endnu flere – og større – krige. Som det skete efter krisen i 30’erne.
Vi står ved en historisk korsvej: Vi kan lade kapitalismen fortsætte og opleve et barbarisk rædsels-scenarie for os selv og vore efterkommere.
Eller vi kan følge inspirationen fra de arabiske revolutioner og masseprotesterne verden over. Vi kan sige nej til at betale for krisen og begynde at bygge modstand fra neden.
Masseprotester betyder, at millioner vil begynde at diskutere, hvad alternativet er til deres fallerede system.
Internationale Socialister/ISU mener, at verden er rig nok til, at alle kan få nok, hvis arbejdere, studerende og pensionister overtog samfundet. Hvis vi demokratisk og kollektivt besluttede, hvad der skal produceres og hvordan, kunne vi skabe en verden for alles behov og ikke kun elitens.
Vi kalder det socialisme – og vi synes det er værd at slås for.

Vil du være med? Vi har brug for dig, og du har brug for os, hvis vi skal skabe en anden verden!

“Intet alternativ til fællesskabets styrke og kollektive handling”

... fortsat fra side 4

For det fjerde skal socialister være aktive i deres respektive fagforeninger og slås side om side med deres kolleger. På denne måde kan socialister vise i praksis, at socialistiske ideer tilbyder den bedste vej til at opnå umiddelbare mål.

SAA: Hvad tænker du, Enhedslisten som det altdominerende socialistiske parti på venstrefløjen kan gøre for at løfte denne opgave?

JH: Enhedslisten har desværre ikke de veletablerede netværk indenfor de vigtigste grupper i arbejderklassen, som særligt Danmarks Kommunistiske Parti (DKP) i sine velmagtsdage havde.

Enhedslisten mangler det, som DKP opbyggede mellem 1930’erne og til midten af 70’erne, - nemlig et politisk organiseret netværk af militante arbejdere i forskellige fagforeninger i den offentlige og private sektor, som kan læse og handle i den givne klassekampssituation.

Men modsat DKP har Enhedslisten et langt bedre udgangspunkt, hvis det får fat om sit faglige arbejde.

Hvis vi kigger på erfaringerne fra den danske arbejderhistorie, så viser de entydigt, at landsdækkende arbejdsplads- og tillidsrepræsentant-netværk kun kan opbygges på initiativer fra organiserede socialister, som forstår arbejderklassens styrke som kilden til forandring.

For at få succes må sådanne bevægelser være i stand til at forene arbejderne bag disse krav på tværs af deres politiske overbevisning. Det er her, udfordringen for Enhedslisten ligger.

Enhedslistens faglige arbejde har udviklet sig i positiv retning siden sin fødsel i 1989. Men der er lang vej endnu. Det kræver at medlemmerne af Enhedslisten vil prioritere dette grundlæggende opbygningsarbejde - ikke kun i ord, men i handling.

SAA: Hvad er organiserede socialisters særlige opgaver i det faglige arbejde?

Socialister skal konstant presse fagbureaukratiet til at tage initiativ til faglige aktiviteter og aktioner og støtte de konflikter, som foregår.

Samtidig må socialister altid advare kollegerne imod at stole på fagbureaukratiet, uanset partifarve, og af al magt medvirke til at udvikle evnen og selvtilliden hos deres kolleger til at handle uafhængigt af fagbureaukratiet.

Socialister burde altid organisere imod fagbureaukratiet, når dette arbejder imod strejke, kollektiv handling og sejr.

Klare socialistiske visioner er nødvendige. Hvis vi seriøst vil et radikalt socialistisk alternativ, skal vi kunne tale om det. Vi skal kunne beskrive, hvad vi går ind for, ikke kun, hvad vi er imod. Derfor skal der også tales socialistisk politik, ikke kun dagligdagens små kampe.

Fagforeningsarbejde er ikke nok til at opnå arbejderklassens mål: lønsystemets afskaffelse. Erfaringerne fra de sidste 50 år viser, at selv de bedste tillidsrepræsentan-torganisationer er sårbare over for svingningerne i den kapitalistiske økonomi og klassekamp.

@Det er her det sker

Møderne er åbne for alle interesserede. Møde-emnerne kan ændre sig i løbet af avisens udgivelsesperiode. Se de seneste opdateringer på socialister.dk/moeder

København

Vi mødes torsdage kl. 19 i Christianshavns Beboerhus, Dronningensgade 34.

For mere info; kontakt ISU på 20 34 35 13

8/2: Der er råd til velfærd. Se side 7. Bemærk at mødet er i Solidaritetshuset, Griffenfeldsgade 41

15/2: Ugen der gik. Ugens hotte politiske emner.

22/2: MeToo# bevægelsen: Hvad er det? Og hvor skal den hen?

28/2: OBS! Bemærk det er en onsdag. Slaveri-udstilling. Besøg på Arbejdermuseet. Tilmelding nødvendigt (75 kr.).

8/3: Myter om flygtninge og indvandrere.

15/3: Arbejdsmøde om d. 17. marts, FN’s dag mod racisme.

22/3: Socialisme for begyndere.

Odense

Vi mødes hver tirsdag kl. 19.00 i Ungdomshuset, Nørregade 60.

For mere info; kontakt Jens på 24 26 80 23

6/2: Der er råd til velfærd! Offentligt møde med Jakob Nerup

13/2: Det næste halve år i IS-Odense

20/2: Socialisme for begyndere

27/2: OK18 - har arbejderklassen fået nok?

6/3: MeToo# Hvilken vej for kvindekampen?

13/3: Hvordan bekæmper vi racisme og islamofobi?

20/3: Hvad er klassekamp?

27/3: Klima - hvordan redder vi verden?

Århus

Vi mødes hver 2. tirsdag kl. 19.30 i Studenternes Hus, lokale 2.2, Nordre Ringgade 3.

For mere info; kontakt Hans Erik på 61 28 96 15

7/2: OBS: det er en onsdag! Råd til velfærd - offentligt møde med Jakob Nerup.

20/2: OK18 - har arbejderklassen fået nok?

6/3: Clara Zetkin og historien bag 8. marts

20/3: Kapitalismen og psykisk sygdom

3/4: Socialister og kampen mod seksuel undertrykkelse

Socialistisk Arbejderavis: facebook.com/SocialistiskArbejderAvis
Internationale Socialister/ISU: facebook.com/groups/intsoc/

DEBAT // DEMONSTRATION // AKTIONER // MØDER // HAPPENINGS // TEORI // DEBAT // DEMONSTRATION

Imperialismen vil ikke stoppe kurdiske kvaler

I et Mellemøsten plaget af vestlig imperialismes dominans har det kurdiske folk været blandt de største ofre.

Af Alex Callinicos, foto: Kurdishstruggle flickr

Da Storbritannien og Frankrig opdelte det osmanniske imperium for næsten hundrede år siden, blev kurderne nægtet retten til selvbestemmelse. I stedet blev de splittet mellem flere stater – Tyrkiet, Syrien, Irak og Iran – der oftest har undertrykt dem.

Dette er fortsat ind i vores tid. I sidste uge angreb tyrkiske styrker Afrin, i den kurdisk kontrollerede region af Syrien, der er kendt som Rojava. Men problemet er ikke kun de undertrykkende stater, men det valg, som kurdiske ledere undertiden har taget om at binde sig til imperialistiske kræfter, især USA.

Dette har længe været strategien for de to kurdiske nationalistiske partier i det nordlige Irak, Det Kurdiske Demokratiske Parti (KDP) og Kurdistans Patriotiske Union (PUK). De benyttede sig af Golfkrigen i 1991, som USA førte mod Saddam Husseins Irak, til at oprette en enklave, der nyder godt af at være beskyttet af USA's luftvåben.

USA's og Storbritanniens [og bl.a. Danmarks, red.] invasion af Irak i 2003 gjorde det muligt for den kurdiske enklave at konsolidere sig. Det lignede en ø med relativ ro midt i det kaos, som resten af Irak var havnet i.

Mosul

Fremkomsten af ISIS og dets erobring af Mosul i 2014 så ud til at åbne flere muligheder. Kurdiske styrker udnyttede forvirringen i Bagdad til at overtage omstridte områder, først og fremmest oliefelterne omkring Kirkuk. Og de modtog massiv amerikansk støtte, da de kæmpede sammen med irakiske regeringsstyrker for at drive ISIS ud af deres styrkepositioner.

I september sidste år, da den amerikansk ledede koalitions greb strammede sig omkring Mosul, udskrev Masoud Barzani, præsident for irakisk Kurdistan og leder af KDP, en folkeafstemning om uafhængighed. Selv om han vandt et overvældende flertal, havde han overspillet sine kort voldsomt.

Den irakiske regering var i stand til at generobre Mosul takket være støtte, ikke kun fra USA, men også fra Iran. Iransk støttede shiitiske militser spillede en afgørende rolle i ISIS' nederlag. I oktober, efter Mosuls fald, omdirigerede den irakiske premierminister Haider al-Abadi nogle af sine styrker, så de kunne generobre de områder, som kurderne havde taget i 2014. De faldt hurtigt, muligvis på grund af en aftale, som Barzani's PUK-rivaler havde indgået med Iran.

Rojava

Nu ser vi måske en gentagelse i Syrien. Rojava blev dannet af det kurdiske YPG (Folkets forsvarsenheder), da Bashar al-Assads regime, der kæmpede for sin overlevelse efter oprøret i 2011, opgav området. YPG er tæt knyttet til Kurdistans Arbejderparti (PKK), som har ført krig i generationer mod den tyrkiske stat.

Som det var tilfældet i Irak, allierede Washington sig med YPG. De kurdisk ledede Syrian Democratic Forces (SDF, syriske demokratiske styrker), støttet af 2.000 amerikanske tropper, spillede en vigtig rolle i de kampe, der endelig drev ISIS ud af sin hovedstad, Raqqa. De kontrollerer nu 25 procent af Syrien.

Problemet for USA er, at ISIS' nederlag styrkede Iran, som støtter både Assad og Al-Abadi. Så i sidste uge meddelte Washington, at man ville beholde tropper i Syrien. Det angivelige formål var at optræne SDF til at blive en grænse-styrke på 30.000 mand i det nordøstlige Syrien.

Skakspil

I virkeligheden var dette træk rettet mod Iran, som Donald Trump indtager en stadigt mere konfrontativ holdning til. Men i det komplekse, multidimensionale skakspil, som politik i Mellemøsten består af, har dette uundgåeligt skabt et modsætningsforhold til Tyrkiet. Recep Tayyip Erdogans regering har optrappet krigen mod PKK i de sidste par år, og den vil ikke se sin fjende blive stærkere i Syrien.

En anden faktor i ligningen er Rusland, som intervenerede i september 2016 for afgørende at tippe balancen i den syriske borgerkrig til Assads fordel. Rusland har også støttet YPG. Men efter forhandlingerne med Tyrkiet i Moskva i sidste uge blev det russiske militærpoliti, der havde base i Afrin, trukket ud.

I virkeligheden gav Vladimir Putin Erdogan grønt lys til at angribe, og det har han gjort. USA stod til side, da deres kurdiske klienter blev ydmyget i Irak. Vil de gøre det samme i Syrien?

Uanset svaret på dette spørgsmål er det det kurdiske folk, der lider. Lad os håbe, at deres politiske ledere lærer, at der ikke er nogen gevinst ved at alliere sig med imperialistiske monstre som Trump og Putin.

#metoo

I oktober 2017 bredte #metoo-kampagnen sig på Facebook og Twitter. Hvad der dengang blev skudt i gang af en række anklager mod Hollywood-produceren, Harvey Weinstein, om adskillige seksuelle overgreb, er blevet en global antisexistisk kampagne med vidtrækkende konsekvenser.

Af Anna Wolf

Det er interessant at notere sig, at året, hvor filmbranchens fordærvede "hemmeligheder" væltede frem i dagens lys, også var Donald Trumps første år som præsident.

Selvom kampagnens startgnist var en aktion specifikt mod Weinstein, var det masseorienterede et afgørende element fra begyndelsen. Opfordringen lød på at bruge hashtagget #metoo og dermed få mange samlede stemmer til at understrege systemets sexisme.

De, der brugte hashtagget, var i første omgang kvinder og piger, der tilsluttede sig en kollektiv stemme. #metoo sagde, simpelt: "Også jeg har været udsat for en form for seksuelt overgreb."

På den måde forbandt kampagnen det hierarkiske system i filmbranchen og den sexisme, der knytter sig til dens magtfulde personer med hverdagssexismen oplevet af kvinder hver eneste dag. Den kultur, der normaliserer "klap i numsen" er den samme, der dækker over eller bagatelliserer voldtægt. Sexismen er uløseligt forbundet med samfundets magtstrukturer.

Ikke isoleret

#metoo skriver sig med sit hashtag ind i tidens såkaldte clicktivism, hvor politiske og sociale aktioner foregår på sociale medier, og hvor man erklærer solidaritet ved at like, dele osv. Mens det nok er vigtigt ikke at se disse som en erstatning for aktion og bevægelse i "det virkelige liv", er det forkert helt at afvise deres potentiale.

Kampagnen og dens succes i slutningen af 2017 er på ingen måde et isoleret fænomen af den blå luft, genereret af de sociale mediers hype.

Den kom i efteråret i et år, hvor USA fik en udpræget misogyn præsident fra den kapitalistiske elite. Den kom i året, der så Women's March brede sig til andre lande fra et USA, der i det hele taget har set en ny interesse for politiske modsvar til Trump blomstre.

Som hashtag kom den fra en ønske om at gøre problemets omfang synligt – som en udnyttelse af de sociale mediers popularitet i den gamle ånd, at det personlige er politisk.

Det ukontrollerede og uorganiserede i hashtaggets funktion sideløbende med de personlige fortællinger gjorde også, at en diskussion om systemisk sexisme nåede ud til dele af befolkningen i mange lande, som måske ellers ikke før har haft forbindelse til emnet som politisk spørgsmål.

Konkrete konsekvenser

Som antisexistisk bevægelse har #metoo skilt sig ud ved en konfronterende stil, hvor man er gået efter gerningsmændene – og skabt konkrete konsekvenser for dem.

Mens flere højtprofilerede mænd er blevet fældet i form af fyringer og eksklusioner i Hollywood, har også store kanoner i den danske filmbranche, som Peter Aalbæk, stået for skud. Man er gået lovens vej for markant at ændre procedurer og arbejdskulturer.

Kritikere af kampagnen har kaldt kampagnens konsekvenser for individer for en "heksejagt".

Udover at dette er dybt problematisk – at sammenligne sagsøgningen af overgrebsmænd med hekseprocesserne, der står centralt i historien som et af de mest offensive eksempler på systematisk og strukturel kvindeundertrykkelse – er det også en usympatisk reduktion af bevægelsen til en form for hysterisk hævnaktion.

Så ofte nu om dage er antisexistiske aktioner debatskabere uden at ændre en tilstand direkte. At den grænseoverskridende og ofte kriminelle adfærd, der så længe er blevet accepteret, nu får direkte konsekvenser for de skyldige, er en sejr for en bevægelse, der endelig har kunnet råbe højt nok.

Socialistisk Arbejderavis

Hvorfor Internationale Socialister?

Selv om socialister er i front for at bekæmpe racisme, nedskæringer osv., så er det ikke det egentlige formål med Internationale Socialister.

Af Jørn Andersen

Det egentlige formål er at afskaffe kapitalismen, så vi ikke længere igen og igen skal bekæmpe dens mange onder: Kriser og fattigdom, krige og imperialisme, klimaforandringer, diskrimination osv.

Lederskab i revolution

Arbejderklassen har mange gange de sidste 100 år gjort oprør og gjort kapitalens magt usikker. Men i alle andre tilfælde end i Rusland i 1917 er oprørene blevet slået tilbage.

Årsagen har hver gang været den simple, men katastrofale: At der ikke i forvejen var opbygget et revolutionært lederskab, der kunne udfordre kompromismagerne i de, oftest socialdemokratiske eller venstre-nationalistiske, partier. Eller hvis der var, så var det alt for småt eller politisk uerfarent.

Med andre ord: Hvis vi vil vinde kampen og afskaffe kapitalismen, så må socialister i forvejen, dvs. i dag, begynde at opbygge kimen til et nyt lederskab i arbejderklassen.

Vi kan ikke vide, hvornår vi igen ser massestrejker, men når arbejderklassen først rykker, så er det formentlig for sent. Et kamp-lederskab tager ikke kun tid at bygge op til en vis størrelse. Det tager også tid at udvikle en tilstrækkelig erfaring.

Så det strategiske mål er at opbygge et lederskab, et revolutionært parti, til at kunne vinde en revolution.

Fra smågruppe til parti

Det er næppe nogen hemmelighed, at Internationale Socialister i dag er alt for små til at kunne udfordre nogle af de dominerende partier i arbejderbevægelsen.

For at kunne det kræves to ting:

For det første, et vist "opsving i klassekampen" – altså flere, større og mere radikale protester, og hvor et større mindretal begynder at søge andre svar end de parlamentariske.

For det andet, at Internationale Socialister inden da har en størrelse, der gør os synlige for dem, der søger svar.

Vokse i spring

Der er et stort spring fra at være en lille organisation i dag til at blive et parti, der kan tage lederskab i en revolution. Eller rettere: Der er en række spring.

Arbejderklassen går ikke fra (næsten) total passivitet – som i dag – til at forsøge lave revolution i morgen. Der vil være nogle "opvarmnings-runder", hvor aktiviteten og modstanden styrkes og får selvtillid.

Det er i disse "opvarmninger", at revolutionære socialister kan håbe på at "vokse i spring". Men som sagt forudsætter det, at man i forvejen har en størrelse til at blive set og hørt.

Så vi bygger ikke kun op til en revolution. Vi bygger også op til "det næste opsving i klassekampen".

Næste gang,vi begynder at se lidt mere modstand, skal der gerne være en synlig revolutionær stemme som en del af den kamp. Hvis der er det, kan vi begynde at udfordre "de professionelle kompromismagere" – i hvert fald på nogle områder.

Socialister i dag

Hvad gør en lille gruppe socialister i dagens Danmark ud fra ovenstående strategi?

Det enkle svar er: **Forsøger at blive flere, der bygger et revolutionært parti**.

For mange vil det være et højst utilfredsstillende svar: "Der er så meget brug for, at flere er aktive mod Løkke, Trump, racisme, global opvarmning osv. Og så vil I bare sidde og snakke om revolution!?!"

Sådan hænger det ikke helt sammen. Vi har altid været – og vil fortsat være – aktive på nogle af de nævnte baner, ud fra de begrænsede kræfter, vi har.

Men ja, vi vil, når vi fx diskuterer med anti-racister, argumentere for, at racismen hænger sammen med kapitalismen. At hvis racismen skal afskaffes, så må kapitalismen afskaffes. Og ditto med global opvarmning Trumps og Løkkes krisepolitik osv.

Og ja, vi vil argumentere for, at hvis man er enig i det, så bør man gå sammen med os og bygge et stærkere revolutionært alternativ.

Det ser vi ingen grund til at undskylde for!

Socialistisk Arbejderavis

Socialistisk Arbejderavis er et af vore vigtigste redskaber til at blive flere socialister.

Her finder du typisk to typer af artikler:

1. Dagsaktuelle artikler om, hvordan vi mener, verden hænger sammen og argumenter mod borgerlig og reformistisk politik + eksempler på modstand.
2. Mere grundlæggende eller historiske artikler, der skaber forbindelse mellem dagens elendighed og vores strategiske mål: En socialistisk arbejderrevolution.

Men ofte finder du også en "avispusher" sammen med avisen.

Det er en socialist, som har fundet ud af, at en socialistisk avis er en god måde at komme i kontakt med mennesker, der er trætte af kapitalismen. – Og som gerne vil snakke med dig om, om du ikke vil være med til at opbygge et stærkere socialistisk alternativ?

Der er mange gode grunde til at svare Ja til det spørgsmål. Nogle af dem kan du læse i avisen.

www.socialister.dk

RETURADRESSE: ISU, Dronningensgade 34, 1420 København K

POST DANMARK PP B